

Arrest

nr. 180 634 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 9 april 2015 aangetroffen bij een politiecontrole.

1.2. Op 9 april 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dat verzoekster op 9 april 2015 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw:

naam: [T.]

voornaam: [S.]

[...]

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN;

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in Identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer [...].

Artikel 74/14:

3 artikel 74/14 §3, 1°; er bestaat een risico op onderduiken .

Betrokkene heeft op 09/04/2015 aan de politie van Gent verklaard dat ze ongeveer een jaar in België verblijft (sinds april 2014). Betrokkene heeft zich gedurende dat jaar nooit aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en haar verblijfplaats mede te delen. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Er bestaat een risico op onderduiken.

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer [...].

Betrokkene verklaart dat ze zich wil laten adopteren door haar tante [B.,J.], [...] van Belgische nationaliteit. Haar Intentie om zich te laten adopteren geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Bovendien, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 09/04/2015 aan de politie van Gent verklaard dat ze ongeveer een jaar in België verblijft.

Betrokkene heeft zich gedurende dat jaar nooit aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en haar verblijfplaats mede te delen. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene geeft duidelijk aan de reglementeringen niet te respecteren, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in Identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer [...].

Betrokkene verklaart dat ze zich wil laten adopteren door haar tante [B.,J.], [...] van Belgische nationaliteit. Haar Intentie om zich te laten adopteren geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Bovendien, Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Daar beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft op 09/04/2015 aan de politie van Gent verklaard dat ze ongeveer een jaar in België verblijft.

Betrokkene heeft zich gedurende dat jaar nooit aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en haar verblijfplaats mede te delen. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Er bestaat een risico op onderduiken.

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer [...].”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster ook op 9 april 2015 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: [T.]

voornaam: [S.]

[...]

nationaliteit: Ghana

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/04/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

[...]

Betrokkene heeft op 09/04/2015 aan de politie van Gent verklaard dat ze ongeveer een jaar in België verblijft. Betrokkene heeft zich gedurende dat jaar nooit aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en haar verblijfplaats mede te delen. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Er bestaat een risico op onderduiken.

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer [...].

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

[...]

Betrokkene heeft op 09/04/2015 aan de politie van Gent verklaard dat ze ongeveer een jaar in België verblijft. Betrokkene heeft zich gedurende dat jaar nooit aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en haar verblijfplaats mede te delen. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet.

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer [...].

Betrokkene verklaart dat ze zich wil laten adopteren door haar tante [B.,J.], [...] van Belgische nationaliteit. Haar intentie om zich te laten adopteren geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Bovendien, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat het beroep onontvankelijk is ratione temporis. Hij betoogt dat de verkorte beroepstermijn van vijftien dagen die is bepaald in artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geldt en dat bijgevolg het beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend op 11 mei 2015 laattijdig is.

3.1.2. Artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° Indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering.

[...]”

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster zich op het ogenblik dat de in voorliggende zaak bestreden beslissingen haar ter kennis werden gebracht niet bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of dat zij ter beschikking was gesteld van de regering. Deze kennisgeving gebeurde op 9 april 2015 om 11 uur 40 te Gentbrugge door de politiediensten die haar intercepteerden. Derhalve is de beroepstermijn van dertig dagen van toepassing en deze termijn werd gerespecteerd. Aangezien de beroepstermijn van dertig dagen verstreek op 9 mei 2015 en deze dag een zaterdag was verliep de beroepstermijn, conform artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, namelijk pas op maandag 11 mei 2015 middernacht.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

3.2. Ambtshalve dient de Raad daarnaast inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering op te merken dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 27 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 110quaterdecies, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster stelt ook nog dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1.1

Dat verweerder als reden van de beslissing tot verwijdering en als reden tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, al. 1, 1° en 3° Vw. en het art. 74/14 §3, 1° en 3° Vw.

Volgens verweerder verblijft verzoekster in het Rijk zonder houder te zijn van de bij art. 2 vereiste documenten (art. 7, al. 1, 1° Vw.), is er in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken (74/14, §3, 1°Vw.) en wordt verzoekster geacht door haar gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden/ is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid (art. 7, al. 1, 3° en 74/14, §3, 3°Vw.).

1.2

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoekster tot juist voor haar opsluiting in het centrum Caricole inwoonde bij haar tante die een gerechtelijke procedure in België heeft opgestart tot adoptie van verzoekster.

Dat, gelet op de hangende adoptieprocedure voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent, verweerder in de beslissing tot verwijdering dd. 9.04.2015 geenszins motiveert waarom er in casu sprake zou zijn van risico op onderduiken in hoofde van verzoekster.

1.3

Artikel 27§3 van de Wet van 15 december 1980 stelt het volgende :

“De in §§ 1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen onverminderd de bepalingen van Titel III quater en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast te dien einde worden opgesloten, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.”

Dat dus dient benadrukt te worden dat de wet zelf uitdrukkelijk stelt dat een opsluiting pas is toegestaan wanneer geen andere afdoende en minder dwingende maatregelen kunnen worden toegepast.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geen enkele motivering dienaangaande bevat.

Dat verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geenszins motiveert waarom in casu geen andere afdoende en minder dwingende maatregelen dan (onmiddellijk) een opsluiting van verzoekster werden toegepast/overwogen.

De vaststelling dat verzoekster gedurende haar verblijf in België zich nooit heeft aangemeld bij de stad Gent neemt niet weg dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gehouden is en blijft in zijn beslissing uitdrukkelijk te motiveren waarom in casu geen andere minder dwingende maatregelen (dan opsluiting) doeltreffend kunnen worden toegepast, zeker nu verzoeksters procedure tot adoptie in België nog steeds hangende is en verzoekster gewoon in haar woning werd opgepakt.

Dat in casu geen andere mindere dwingende maatregel werd overwogen.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geenszins in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft gemotiveerd waarom geen andere afdoende en minder dwingende maatregelen dan opsluiting kunnen worden toegepast.

Dat, overeenkomstig de wet, dus een opsluiting maar pas is toegestaan wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.

Daarnaast is er de proportionaliteitstoets : een opsluiting is slechts toegestaan indien er geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

Dat dienaangaande dient verwezen te worden naar het artikel 110 quater decies §1 van het KB van 8 oktober 1981 dat in drie alternatieven voorziet voor het opsluiten zijnde :

- 1) aanmeldingsplicht*
- 2) storten van een financiële waarborg bij de Deposito- en Consignatiekas*
- 3) kopie van de identiteitsdocumenten overhandigen*

Deze drie mogelijkheden dienen eerst afgewogen worden alvorens men overgaat tot de opsluiting van de vreemdeling.

Dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, verzoekster betekend op 9.04.201, geen van bovenstaande mogelijkheden in overweging werden genomen en ook niet werd gemotiveerd waarom deze maatregelen niet werden toegepast ten aanzien van verzoekster.

1.4

Dat verweerder in de beslissing tot verwijdering dd. 9.04.2015 al evenmin motiveert om welke redenen “verzoekster wordt geacht door haar gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden” en “verzoekster een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”!

Dat, gelet op het feit dat verzoekster tot op de dag van de betekening van de verwijderingsbeslissing en een inreisverbod dd. 9.04.2015 en tot op de dag van haar opsluiting dd. 9.04.2015 nooit in aanraking is gekomen met politie of het gerecht, verzoekster dan ook niet begrijpt waarom zij “wordt geacht door haar gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden” en “een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”

1.5

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik en van schending van de art. 7, 27, 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

4.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de toepasselijke wettelijke bepalingen, meer specifiek de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14 van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en door haar gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat hij verzoekster geen termijn toekent om vrijwillig het land te verlaten omdat het risico bestaat dat zij zal onderduiken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoekster stelt dat niet werd gemotiveerd waarom zij een gevaar voor de openbare orde zou kunnen vormen, gaat zij voorbij aan het gegeven dat verweerder hieromtrent het volgende stelde: *“Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer [...]”*. Haar kritiek mist dan ook feitelijke grondslag.

Verzoekster meent ook dat verweerder naliet te motiveren waarom hij een risico op onderduiken weerhield. Verweerder stelde hieromtrent evenwel het volgende: *“Betrokkene heeft op 09/04/2015 aan de politie van Gent verklaard dat ze ongeveer een jaar in België verblijft (sinds april 2014). Betrokkene heeft zich gedurende dat jaar nooit aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en haar verblijfplaats mede te delen. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Er bestaat een risico op onderduiken.”* Ook dit onderdeel van haar grief mist derhalve feitelijke grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Daar verweerder duidelijk heeft aangegeven waarom hij ervoor opteerde om verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te geven en om haar geen termijn toe te staan om vrijwillig het Rijk te verlaten en verzoekster niet aannemelijk maakt dat verweerder verkeerd of op een kennelijk onredelijke wijze ageerde door toepassing te maken van de mogelijkheden die de artikelen 7 en 74/14

van de Vreemdelingenwet hem bieden, kan ook niet worden geconcludeerd dat voormelde wetsbepalingen werden geschonden, dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt of dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsmisbruik. De Raad dient hierbij aan te geven dat het feit dat verzoekster voorhoudt dat zij steeds bij haar tante in België verbleef en zij zich wil laten adopteren niet verhindert dat verweerder oordeelt dat er een risico op onderduiken bestaat, gelet op de vaststelling dat zij voorheen haar aanwezigheid in het Rijk niet officieel kenbaar maakte en de verblijfsreglementering niet respecteerde.

4.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.2.4. De grief die verzoekster nog ontwikkelt inzake de beslissing tot vasthouding – waarbij zij stelt dat er een schending is van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 27, § 3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 110quaterdecies, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – is niet dienstig, nu, zoals reeds gesteld, de Raad niet bevoegd is om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats en uit de aan de Raad voorgelegde stukken daarenboven blijkt dat verzoekster niet langer administratief van haar vrijheid is beroofd.

4.1.2.5. Verzoekster toont ook niet aan dat verweerder in casu enig nuttig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de eerste bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.1.2.6. Verzoekster zet voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij meent dat het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Verzoekster woont te Gent in bij mevrouw [B.,J.], [...], van Belgische nationaliteit, die haar tante is en [...] die op 3 maart 2015 een verzoekschrift tot adoptie van verzoekster bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent heeft neergelegd (cf. stuk 2).

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling heeft directe werking voor verzoekster.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto beteken[t] dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat deze belangenafweging niet heeft plaatsgevonden.

Verzoeksters recht op een privé- en een gezinsleven in België wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat, gelet op verzoeksters hangende adoptieprocedure in België, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod dd. 9 april 2015 een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en van het proportionaliteitsbeginsel.

De vaststelling van verweerder dat de plicht om terug te keren geen breuk van de familiale relaties inhoudt, neemt niet weg dat verweerder gehouden is en blijft rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekster overeenkomstig het art. 74/13 Vw. en met verzoeksters hangende adoptieprocedure voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent waar zij zal gehoord worden.

Dat derhalve er sprake is van schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van de motiveringsplicht, van het art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het proportionaliteitsbeginsel."

4.2.2.1. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert de Raad dat verzoeksters bewering als zou verweerder nagelaten hebben haar gezins- en familieleven in aanmerking te nemen en hierdoor de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft miskend feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft namelijk verwezen naar het gegeven dat verzoeksters tante wil overgaan tot de adoptie van verzoekster en heeft gemotiveerd dat hij van oordeel is dat de bestreden beslissingen niet in disproportionaliteit staan ten aanzien van verzoeksters recht op een privé- en gezinsleven.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan, op basis van verzoeksters betoog, niet worden vastgesteld.

4.2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat verzoekster er weliswaar op wijst dat haar tante haar wenst te adopteren, maar dat zij hiermee niet aantoonst dat zij enig gezinsleven met deze vrouw heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Er blijkt immers geenszins dat verzoekster en haar Belgische tante een hechte relatie hebben, nu verzoekster verklaarde dat zij haar tante, die reeds jaren in België woont, pas op het ogenblik dat zij reeds tweeëntwintig jaar oud was vervoegde en zij aangaf initieel zelfs geen adresgegevens van haar Belgische tante te hebben. Daarnaast moet worden gesteld dat de bestreden beslissingen hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen en dat zij derhalve niet kan voorhouden dat deze beslissingen een inmenging vormen in haar privé-, gezins- of familieleven in België. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster maakt ook geenszins aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven met haar tante kan ontwikkelen en zij toont ook niet aan dat haar aanwezigheid in het Rijk

effectief vereist is om een adoptieprocedure verder af te handelen. Ter terechtzitting kan de raadsvrouw van verzoekster bovendien zelfs niet toelichten of deze procedure nog in behandeling is of wordt verdergezet, zodat niet blijkt dat de bewering dat verzoekster nog moet worden gehoord in het raam van deze procedure enige grond heeft. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij verzoekster het bevel geeft om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod gedurende drie jaar oplegt. Verzoekster toont evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk zou hebben geconcludeerd dat de bestreden beslissingen niet in disproportionaliteit staan met haar recht op een privé- en gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Verzoekster geeft aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur en verwijst hierbij naar een ingestelde adoptieprocedure doch toont hiermee geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Het gegeven dat een vreemdeling wenst te worden geadopteerd impliceert niet dat deze vreemdeling niet is onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dat hij gerechtigd zou zijn om zonder de hiertoe vereiste documenten het Rijk binnen te komen en er te verblijven en dat de belangen van deze vreemdeling zwaarder zouden doorwegen dan de belangen van de Belgische staat die gediend zijn met het nemen van maatregelen die erop zijn gericht om de immigratieregels laten respecteren.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert in een derde middel, dat louter is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij stelt het volgende:

“Dat de verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat voor het vrijwillige vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw. nu geenszins werd rekening gehouden met het belang van het gezins- en familieleven van verzoekster en met verzoeksters hangende adoptieprocedure voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent waar zij zal gehoord worden.

Dat verzoekster een inreisverbod voor een periode van 3 jaar werd opgelegd.

Dat in eerste instantie het inreisverbod geenszins de precie[z]e en correcte wettelijke bepalingen weergeeft waarop dit inreisverbod voor een periode van 3 jaar is gemotiveerd.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

Dat het inreisverbod in casu evenwel enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat voor het vrijwillige vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, zonder enige duidelijke motivering, toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient geschorst te worden.”

4.3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de tweede bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder niet heeft uiteengezet waarom hij opteerde voor een inreisverbod waarvan de geldigheidsduur drie jaar bedraagt en zich beperkte tot het aangeven dat haar geen termijn voor een vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verweerder heeft namelijk uiteengezet dat hij voor deze termijn van drie jaar opteerde na te hebben vastgesteld dat verzoekster aangaf reeds een jaar onwettig in het Rijk te verblijven zonder zich ooit te hebben aangemeld en zij de verblijfsreglementering niet respecteert.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

4.3.2.2. Door louter te stellen dat verweerder eenzelfde resultaat had kunnen bereiken door haar een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur op te leggen toont verzoekster niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad. Verweerder vermag, overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, in casu een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen en het komt niet aan de Raad toe de opportuniteit van deze maatregel te beoordelen.

Verzoekster toont met haar beschouwingen geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

4.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet van toepassing bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, zodat niet kan worden ingezien hoe dit artikel kan geschonden zijn bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Bij de bespreking van het vorige middel werd tevens reeds vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook niet werd geschonden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

4.3.2.4. De uiteenzetting van verzoekster in haar derde middel laat evenmin toe vast te stellen dat verweerder de tweede bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij niet alle dienstige gegevens zou hebben verzameld en in aanmerking genomen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, in de mate dat ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK